

mení, že zásilku obdržel (potvrzení příjmu), nýbrž nevyžaduje také žádné zvláštní námahy, by zasílatel, nedojde-li potvrzení v přiměřené lhůtě samo, o ně příjemce upomenul. Co se týče světové smlouvy poštovní ze dne 26. května 1906, čís. 218 ř. zák., která ovšem v čl. 12 bod 6 dohody o výměně dopisů s udáním ceny lhůtu reklamační stanoví na 1 rok a nikoli jako čs. poštovní řád na pouhých 6 měsíců, dlužno dovolání odkázati na jeho vlastní doznání, že ovšem Čsl. stát není v ní smluvní stranou. Odvolává-li se na zákon ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n., sluší mu odvětit, že zákon ten ponechal v platnosti toliko všechny posavadní zákony a nařízení, nikoli však také smlouvy, a že, i kdyby byl to učinil, nebylo by to bývalo nic platno, poněvadž takové prohlášení bylo by nemohlo Čsl. stát učiniti smluvníkem a způsobiti jeho vstup do oné smlouvy, neboť prohlášení vstupu musí býti učiněno k druhým smluvním stranám, t. j. státům na smlouvě účastněným a musí od nich býti přijato. Také neprávem dovolání dovozuje, že na tento případ pohlížeti dlužno jako na zásilku do ciziny. Přeceť Slovensko není cizinou. Avšak, i kdyby se věc posuzovala s hlediska, že tu jde o oblasti dvojího různého práva a že v takovém případě dlužno, ježto nic jiného nezbývá, užiti předpisů mezinárodního soukromého práva aspoň obdobně, pak, když zásilka dána na poštu v Praze a uzavřena tedy dopravní smlouva mezi žalobkyní a poštovním úřadem, tedy dvěma příslušníky Čsl. státu v Praze, platiti musí právo platné v Praze (§ 1 obč. zák. přímo a § 35—37 obč. zák. opakem). Ostatně v rozhodném bodě ani slovenské právo není jiným a neprávem tvrdí dovolání, že na Slovensku platí reklamační lhůta 1 roku. Dle poštovních tarifů strana 63, 1—7 platí u povozní i listovní pošty »promlčecí« lhůta 6 měsíců a teprv v mezinárodní dopravě jako dle hořejší mezinárodní smlouvy 1 rok (Příručka obchodního práva od Fr. Nagye svazek II. str. 330 z r. 1913).

Čís. 4915.

Nepřípustnými novotami jsou námitky, jimiž strana pokouší se překvapiti odpůrce teprve v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 540/25.)

Žalobě majitelů povrchového stavení proti dlužní společnosti o náhradu škody poddolováním stavení bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňující dovolací důvody čís. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s., není v žádném směru opodstatněno. Dle Šu 178 c. ř. s. má strana uvést ve svých přednesech podle pravdy úplně a určitě všechny skutkové okolnosti k odůvodnění svých návrhů. Žalované těžařstvo vzneslo v tomto případě návrh na zamítnutí žaloby, kterému návrhu musilo by dle Šu 106 horního zákona býti vyhověno, kdyby v první stolici, bez ohledu na to, kterou stranu stihá v tomto směru důkazní břímě, bylo

prokázáno, že dům žalobců byl zřízen bez stavebního povolení po propůjčení dolového pole žalovanému těžářstvu. Dle §u 178 c. ř. s. není přípustno, překvapiti odpůrce teprve v odvolacím řízení novými námitkami, a proto považuje odvolací soud právem námitku, že dům žalobcův byl zřízen beze stavebního povolení, za nepřípustnou novotu ve smyslu prvního odstavce §u 482 c. ř. s. Výtku, kterou dovolatel činí v tomto ohledu s hlediska čí. 2 a nesprávně také s hlediska čí. 4 §u 503 c. ř. s., není tedy odůvodněna.

Čís. 4916.

Ručení podnikatele hor za škodu na povrchových budovách.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 541/25.)

Žalobci domáhali se na žalované těžářské společnosti náhrady škody, ježto dolováním pod jich pozemkem byl poškozen dům, na pozemku stojící. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Výtku nesprávného ocenění důkazů a nesprávného posouzení právního opírá odvolatelka o to, že první soud zamítl námitku vlastního zavinění žalobců a uznal, že strana žalovaná jest zodpovědná za škody na domě přes to, že vzal za zjištěno, že jak těžení ve východní části jižního revíru dolu Jan I., tak komorový porub závalem na západním okraji Lomu byly skončeny již před tím, než došlo ke stavbě domu žalobců, a že žalované těžářstvo na okolnost tu výslovně poukazovalo při stavební komisi dne 31. března 1908. Odvolávajíc se na předpis §u 1297 obč. zák., dovozuje odvolatelka, že stavebník musí bráti zřetel na situaci, jaká je tu při započetí stavby, a že žalobci jednali bezstarostně a nepředloženě a proto na vlastní nebezpečí, když přes upozornění a ohrazení odvolatelky stavěli na místě, o němž věděli, nebo při náležité opatrnosti mohli věděti, že je vydáno dodatečným účinkům dolování, třeba již skončeného. Odvolatelka vytýká, že první soud neprávem odůvodňuje svůj opačný právní názor ustanovením §u 106 horn. zák. a § 364 a) obč. zák., a dovozuje, že strana žalovaná nemá viny na tom, že snad revírní horní úřad vyměřil svého času nesprávně ochranný pilíř. Vůči tomu jest uvést: Vlastník pozemku jest dle §u 362 obč. zák. oprávněn pozemku dle libosti užívat, k čemuž patří i oprávnění, na pozemku stavěti. Právem dolovacím je ve výkonu svého práva vlastnického omezen jen potud, že musí trpěti dobývání vyhrazených nerostů pod pozemkem. Vzejde-li mu dolováním škoda, jest majitel hor povinen, nahraditi mu škodu bez ohledu na to, zda ho stihá zavinění, či nikoli. Jde o závazek ze zákona a nikoli o náhradu škody podle předpisů XXX. hlavy občanského zákoníka, jež ovšem předpokládají zavinění. Majitel hor může totiž provozovati dolování, avšak jen bez újmy práv vlastníka pozemku. To vyplývá z ustanovení §§ 26, 27, 84, 106, 170, 196 horn. zák. Jedinou výjimku ze zásady té obsahuje § 106 horn. zák., totiž že majitel hor není zodpovědným za škodu, způsobenou dolováním na budovách, vodovodech a jiných zařízeních, jež byly zřízeny v obvodu